

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/7/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120206750
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3120206750.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov senátu JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava - mestská časť Staré Mesto, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Bratislava - mestská časť Staré Mesto, Mýtna 48, proti žalovanému G. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. nad H., V. I. XX/XXX, zastúpenému JUDr. Karolom Porubčinom, advokátom so sídlom v Považskej Bystrici, Centrum 27/32, o zaplatenie 1 859,10 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 21Csp/62/2020-95 zo dňa 11. októbra 2021 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a v závislom výroku III. o náhrade trov konania r u š í a vec mu v tejto časti v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 679,10 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 1 859,10 eur od 28.02.2018 do 17.09.2020, s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 1 779,10 eur od 18.09.2020 do 19.10.2020, s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 1 719,10 eur od 20.10.2020 do 19.11.2020, s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 1 679,10 eur od 20.11.2020 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. v zostávajúcej časti konanie zastavil a výrokom III. žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť mu 1 859,10 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 28.02.2018 do zaplatenia. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že dňa 15.03.2015 bola uzavretá Zmluva o poskytnutí najľahšej pôžičky - zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 6198970/6530502897, na základe ktorej pôvodný veriteľ poskytol žalovanému pôžičku vo výške 2 500,- eur, ktorú sa tento zaviazal splácať v 60 mesačných splátkach po 73,17 eur. Celková čiastka na zaplatenie bola 4 390,20 eur, celkové náklady spotrebiteľa boli 1 890,20 eur, konečná splatnosť 3/2020, RPMN 27,89 %, priemerná RPMN 18,34 % a fixná ročná úroková sadzba 27,90 %. Prvá splátka bola splatná dňa 20.04.2015, ďalšie splátky boli splatné do 20. dňa v mesiaci. Žalovaný doposiaľ uhradil len povinnú akontáciu 90,00 eur a splátky celkom v sume 395,70 eur. Úver bol bezúčelový, poskytnutý právnym predchodcom žalobcu Consumer Finance Holding a. s. Kežmarok. Vzhľadom k tomu, že žalovaný porušil svoju povinnosť splácať dlh v dohodnutých splátkach, bol písomne vyzvaný 29.12.2017 na úhradu dlžných splátok a možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru, pokiaľ nedôjde v určenej lehote k úhrade splátky splatnej 10/2017. Pretože k úhrade dlžných splátok nedošlo, bola vyhlásená okamžitá splatnosť úveru dňom 22.02.2018. Právne vec súd posúdil podľa § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1, ods. 6, § 54 ods. 1, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka; § 497 Obchodného zákonníka; § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 1 ods. 1 veta prvá, § 1a ods. 1, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Uviedol, že predmetná zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko ide o štandardnú

formulárovú zmluvu, uzavretú medzi veriteľom ako dodávateľom a žalovaným ako spotrebiteľom. Zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Zmluva v časti týkajúcej sa poskytnutia úveru neobsahovala také podmienky, ktoré by boli v rozpore s dobrými mravmi, prípadne ktoré by predstavovali zjavný nepomer práv a povinností medzi účastníkmi zmluvy a ktoré by teda mohli byť vyhodnotené ako neprijateľné zmluvné podmienky. Súd mal za preukázané, že žalovaný ako dlžník si neplnil svoje povinnosti splácať poskytnutý úver tak, ako bolo dohodnuté. Žalovaný skutkové tvrdenia žalobcu nepoprel, preto ich súd považoval za nesporné. Z pohľadu vyššie uvedeného bol nárok žalobcu uplatnený dôvodne, a preto súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania, súd priznal žalobcovi aj žiadaný úrok z omeškania, ktorý bol uplatnený v zákonnej výške v zmysle žaloby od 6. dňa nasledujúceho po oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti, nakoľko oznámenie bolo zaslané obyčajnou listovou zásielkou. Súd ohľadne posúdenia výšky dojednaných zmluvných úrokov prednostne, pred konfrontovaním s dobrými mravmi, ktoré nepredstavujú alternatívu zákonnosti, ale vždy len krajný spôsob právneho posúdenia veci, pokiaľ zákonná úprava inak nevytvára priestor pre účinnú ochranu ohrozených alebo porušených práv, aplikoval § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy. Súd uviedol, že priemerná RPMN v úverovej zmluve bola uvedená hodnotou 18,34 %. Výška priemernej hodnoty RPMN pre úvery vo výške od 1 500,- eur do 6 500, eur vrátane, so splatnosťou od 1 do 5 rokov, podľa údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch ku dňu 31.12.2014, zverejnených Ministerstvom financií SR naposledy pred uzavretím úverovej zmluvy v súlade s § 21 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch predstavovala hodnotu 18,34 % zhodne s priemernou hodnotou RPMN uvedenou v úverovej zmluve. Zákonný limit je v hodnote dvojnásobku priemernej RPMN, teda 36,68 %. Výška dojednanej odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru v úverovej zmluve bola 27,89 %. Už len z toho bolo podľa súdu evidentné, že takto dojednaná odplata za situácie, keď iné poplatky s úverom neboli spojené a úverová zaťaženosť žalovaného neprevyšuje pomyselný nákladový strop v ponímaní samotného zákonodarcu, sama o sebe nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi. V časti, v ktorej žalobca zobral žalobu späť (o zaplatenie celkom 180,- eur s príslušenstvom z dôvodu úhrad žalovaného v priebehu konania), súd konanie zastavil. Žalobca bol v konaní plne úspešný, nezavinil zastavenie konania, a preto mu súd priznal plnú náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), f) a h) CSP. Bol toho názoru, že súd prvej inštancie mal v danom prípade posudzovať nielen limit dvojnásobku priemernej RPMN ale aj samotnú výšku úrokovej sadzby, a to aj z toho dôvodu, že iné poplatky s predmetným úverom neboli spojené. Podľa žalovaného je v zmluve uvedená ročná úroková sadzba absolútne neplatná, keď úrok vo výške 27,90 % ročne je neprimeraný, pretože takýto úrok viac ako dvojnásobne prevyšoval priemernú úrokovú mieru požadovanú bankami pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od 1 do 5 rokov, ktorá v danom období (03/2015) predstavovala hodnotu 12,33 %, vyplývajúcu z bankovej úrokovej štatistiky NBS. Dojednanie o úroku je podľa žalovaného absolútne neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi, v dôsledku čoho tento údaj v zmluve uvedený nebol, čo vzhľadom na ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého spotrebiteľského úveru. Žalobca tak mal nárok iba na vrátenie rozdielu medzi sumou, ktorá bola žalovanému poskytnutá, a sumou, ktorú žalovaný už uhradil. Žalovaný v konaní taktiež namietal postúpenie pohľadávky zo spoločnosti Quatro (Consumer Finance Holding, a.s.) na spoločnosť VÚB a následne na spoločnosť žalobcu. Právna úprava postúpenia pohľadávky je všeobecne upravená v § 524 Občianskeho zákonníka. Pri tzv. bankových úveroch, kde postupom je banka, je zároveň pre platné postúpenie pohľadávky nutné dodržať podmienky stanovené v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (predtým ust. § 92 ods. 7), ktoré je špeciálnou úpravou voči všeobecnej úprave postúpenia pohľadávok. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách teda môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatnou, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky a nepretržitého omeškania trvajúceho dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Tieto predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Žalovaný je toho názoru, že žalobca nepreukázal, že žalovanému bolo doručené oznámenie o zosplatnení pohľadávky na základe predchádzajúcej výzvy. Žalobca teda nepreukázal, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, pretože nepreukázal splnenie podmienok stanovených v zákone o bankách, a preto je žalovaný toho názoru, že postúpenie pohľadávky bolo neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka a žalobca nenadobudol pohľadávku voči žalovanému a teda nie je aktívne legitimovaný na podanie predmetnej žaloby. Žalovaný bol ďalej toho názoru, že žalobcov nárok je nedôvodný aj z toho dôvodu, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ nekonal s odbornou

starostlivosťou a hrubo porušil povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, keď pred uzavretím zmluvy o úvere nezisťoval s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal žalovanému náhradu trov konania vrátane odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne a súd sa dostatočne vysporiadal s právnou a aj skutkovou stránkou veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a s jeho rozhodnutím sa v plnej miere stotožnil. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v žalovaným napadnutých výrokoch podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Žalovaný v písomnej replike k vyjadreniu žalobcu uviedol, že v celom rozsahu trvá na podanom odvolaní.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku I. a v závislom výroku III. o náhrade trov konania je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť vec v tejto časti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že zmluva o úvere uzatvorená dňa 15.03.2015 medzi právnym predchodcom žalobcu - spoločnosťou Consumer Finance Holding a. s. (ďalej len „zmluva o úvere“) je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a neobsahuje neprijateľné podmienky spôsobujúce nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Dojednanú odplatu považoval s poukazom na údaje o novo poskytnutých úveroch ku dňu 31.12.2014, zverejnené Ministerstvom financií SR naposledy pred uzavretím zmluvy o úvere, za odplatu dohodnutú v súlade s právnymi predpismi a nie v rozpore s dobrými mravmi, keďže nepresahovala dvojnásobok priemernej RPMN.

7. Podstata odvolacích argumentov žalovaného bola koncentrovaná na tvrdenia o neprimeranosti výšky dohodnutej úrokovej sadzby, keď súd mal posudzovať nielen limit dvojnásobku priemernej RPMN, ale aj samotnú výšku úrokovej sadzby, a to aj z toho dôvodu, že iné poplatky s predmetným úverom neboli spojené, o nepreukázaní platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok a tým aktívnej vecnej legitimácie žalobcu a napokon na tvrdenia o zanedbaní povinností veriteľa konať s odbornou starostlivosťou a o hrubom porušení povinností podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

8. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), f) a h) CSP, t. j. že neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP spočíva v absencii procesných podmienok. Procesné podmienky sú upravené v ustanovení § 161 ods. 1 CSP. Na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže súd konať vo veci a rozhodnúť, prihliada súd kedykoľvek za konania. Nedostatky niektorých procesných podmienok sú neodstrániteľné, čo znamená, že prítomnosť takéhoto nedostatku absolútne bráni súdu v konaní a rozhodnutí vo veci a jedine správne rezultuje do zastavenia konania. Nedostatky iných procesných podmienok sú odstrániteľné, a teda súd po zistení nedostatku procesnej podmienky sa pokúsi tento nedostatok odstrániť (vlastným postupom alebo výzvou strane sporu na odstránenie nedostatku). V prípade neodstránenia odstrániteľného nedostatku súd konanie zastaví.

10. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v

nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

11. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Žalovaný v podanom odvolaní uviedol, že podáva odvolanie voči všetkým výrokom napadnutého rozsudku, avšak odvolací súd, posúdiac odvolanie podľa jeho obsahu, dospel k záveru, že odvolanie smeruje len voči vyhovujúcemu výroku I. a voči závislému výroku III. o náhrade trov konania, keďže žalovaný nijakým spôsobom nenamietal výrok o zastavení konania v časti. Predmetom odvolacieho prieskumu tak nebol výrok II. napadnutého rozsudku, ktorý podľa názoru odvolacieho súdu odvolaním napadnutý nebol a tento je právoplatný.

13. Žalovaný v podanom odvolaní namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu nespĺnenia osobitných podmienok pre postúpenie pohľadávky banky nebankovému subjektu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Pri postúpení pohľadávky banky na tretiu osobu musia byť splnené zákonné špeciálne podmienky stanovené v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Týmito podmienkami sú preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi a dlžnikovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Pokiaľ tieto podmienky nie sú splnené, žalobca ako subjekt, na ktorý mala byť pohľadáva postúpená, nie je v konaní aktívne legitimovaný. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je pritom imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamietajú. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 6. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

14. Žalovaný síce v konaní pred súdom prvej inštancie explicitne nenamietal nespĺnenie podmienok vyžadovaných pre platné postúpenie pohľadávky banky nebankovému subjektu, no súd bol aj bez toho povinný skúmať splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky banky. Tým, že súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalobca je veriteľom postúpenej pohľadávky voči žalovanému, mohlo by sa javiť, že sa aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu zaoberal. Žalovaný však v konaní pred súdom prvej inštancie namietal, že mu nebolo doručené oznámenie o tom, že pohľadávka bola postúpená žalobcovi, a tiež žiadal vykonanie dôkazov o tom, že došlo k postúpeniu pohľadávky. Súd sa však s týmito námietkami žalovaného v napadnutom rozsudku nevyšporiadal.

15. V prejednávanej veci ide o nárok žalobcu Intrum Slovakia s.r.o. ako postupníka, ktorý má hmotnoprávny základ v pôvodnom právnom vzťahu medzi právnym predchodcom pôvodného žalobcu (ktorým bol bankový subjekt VÚB, a.s.), pričom pôvodným veriteľom bola nebanková spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. Pôvodný žalobca VÚB, a.s. nadobudol pohľadávku, ktorá je predmetom tohto súdneho konania, titulom zlúčenia pôvodného veriteľa Consumer Finance Holding a.s. s pôvodným žalobcom VÚB, a.s., čo vyplýva už zo samotnej žaloby. Banka VÚB, a.s., tak pohľadávku voči žalovanému nenadobudla postúpením. Z uvedeného dôvodu sú námietky žalovaného voči nepreukázaniu postúpenia pohľadávky zo spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. na pôvodného žalobcu VÚB, a.s., nedôvodné, keďže VÚB, a.s., sa stala právnym nástupcom pôvodného veriteľa na základe inej právnej skutočnosti.

16. Žalobca Intrum Slovakia s.r.o. mal však pohľadávku nadobudnúť od banky VÚB, a.s., postúpením, no súd prvej inštancie sa napriek námietke žalovaného o nepreukázaní postúpenia s postúpením nezaoberal, resp. v napadnutom rozsudku neuviedol, k akým skutkovým zisteniam dospel vo vzťahu k postúpeniu pohľadávky a ako ho právne posúdil. Keďže v napadnutom rozsudku absentuje tak skutkové, ako aj právne posúdenie predmetného postúpenia, absentuje v ňom aj právne posúdenie platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky z hľadiska ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, čo zakladá vadu

napadnutého rozsudku, pre ktorú je potrebné ho zrušiť, keďže ju nie je možné napraviť v odvolacom konaní.

17. Žalovaný ďalej namietal, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou a hrubo porušil povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

18. Porušenie povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver má za následok, že veriteľ nemôže vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Pokiaľ by veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou a napriek tomu vyžaduje jednorazové splatenie úveru, je toto nutné považovať za neúčinné, čo má vplyv na splatnosť záväzku dlžníka, jeho omeškanie s úhradou pohľadávky, prípadne aj ďalšie následky, vrátane následkov na platnosť postúpenia pohľadávky z hľadiska splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

19. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, čo zistil po „oboznámení sa s listinnými dôkazmi, predloženými žalobcom“. Súčasťou listinných dôkazov predložených žalobcom však bola aj listina označená ako „Info k žiadosti: 6530502897“ (na č. I. 27), ktorá by podľa obsahu mohla byť posúdením schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Napriek tomu, že súd uviedol, čo zistil po oboznámení sa s listinnými dôkazmi, neuviedol, čo zistil z tohto dôkazu. Napriek oboznámeniu listinných dôkazov, medzi ktorými boli aj dôkazy o posudzovaní spôsobilosti žalovaného splácať úver, v napadnutom rozsudku absentujú konkrétne skutkové zistenia z týchto dôkazov a potom logicky absentuje aj ich vyhodnotenie a právne posúdenie z hľadiska, či veriteľ postupoval pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver s odbornou starostlivosťou, alebo nie, prípadne či hrubo v tejto súvislosti porušil svoje povinnosti, a aké to má právne následky z hľadiska uplatneného nároku. Absencia skutkových zistení z takto vykonaných dôkazov, ich vyhodnotenia a následného právneho posúdenia veci aj v nadväznosti na tieto zistenia rovnako zakladá vadu napadnutého rozsudku, pre ktorú je tiež potrebné ho zrušiť, keďže ju nie je možné napraviť v odvolacom konaní.

20. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že popísané vady rozsudku súd prvej inštancie sú tak závažného charakteru, že v ich dôsledku je rozhodnutie súd prvej inštancie nepreskúmateľné a tieto nedostatky nemožno napraviť v odvolacom konaní. Svojim postupom súd prvej inštancie porušil právo strán na spravodlivý proces, a preto odvolací súd zrušil odvolaním napadnutý vyhovujúci výrok I. rozsudku súd prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, ako aj na ňom závislý výrok III. o náhrade trov konania a vec vrátil súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

21. V ďalšom konaní súd prvej inštancie znovu nariadi na prejednanie veci pojednávanie a opätovne skutkovo i právne posúdi uplatnený nárok žalobcu. V prvom rade sa bude zaoberať tým, či veriteľ postupoval pred poskytnutím úveru žalovanému s odbornou starostlivosťou, prípadne či hrubo porušil svoje povinnosti. Po vyhodnotení postupu veriteľa posúdi následky takéhoto postupu, najmä či nie je naplnený niektorý z následkov podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a v nadväznosti na tieto závery znovu posúdi splnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky, vrátane podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, t. j. vecnú aktívnu legitímáciu žalobcu. Hoc je povinnosťou súdu aj bez námietok sa zaoberať aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu, pričom toto skúmanie by malo byť prvoradé, nie je to možné, pokiaľ súd dôsledne neposúdi, či bol postup veriteľa pri skúmaní schopnosti žalovaného splácať úver v súlade s § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Ak by totiž veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nebol by oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, čo by malo za následok inú, než žalobcom tvrdenú mimoriadnu splatnosť úveru, v dôsledku čoho by bolo aj omeškanie žalovaného iné a samozrejme by to malo vplyv aj na to, či a kedy došlo k splneniu podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (výzva banky dlžníkovi a následné omeškania 90 dní). V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 by sa zas úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho by potom bolo znovu potrebné prehodnotiť, kedy nastala splatnosť takého úveru, či a kedy boli splnené podmienky výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, koľko z istiny dlžník uhradil, komu a kedy, pretože by nemal povinnosť hradiť sumu presahujúcu istinu (okrem úrokov z omeškania v prípade omeškania), a

ak by uhradil celú istinu pred postúpením pohľadávky, bola by zmluva o postúpení pohľadávok neplatná. Konkrétne zistenie a vyhodnotenie postupu veriteľa podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa premietne aj do konkrétneho záveru o splatnosti a vecnej aktívnej legitímácie žalobcu. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalovaný namietal aj neprímeranosť výšky dohodnutého úroku, v jeho hodnotení postupoval súd prvej inštancie správne, a to aj v súlade s rozhodovacou praxou odvolacieho súdu (viď napr. rozhodnutia 6CoCsp/28/2021, 6CoCsp/11/2022). Pokiaľ žalovaný uplatnil aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP, tak neuviedol, aké konkrétne procesné podmienky nemali byť splnené, avšak odvolací súd preskúmaním veci nezistil absenciu žiadnej z procesných podmienok, za ktorých by súd nemohol konať.

22. V ďalšom konaní súd prvej inštancie dôsledne posúdi uplatnený nárok v naznačenom smere, pričom sa vysporiada s argumentáciou oboch strán v konaní, vrátane argumentácie žalovaného v odvolacom konaní, a následne vo veci opätovne rozhodne rozsudkom, ktorý bude spĺňať náležitosti podľa § 220 CSP, pričom dôkazy vyhodnotí v súlade s ustanovením § 191 CSP.

23. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

24. Vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).